

було би нерозумно йти так на заріз, як з сього нічого путнього не вийшло би... Вам би насамперед розвідати...

— Пішлїм кількох.... Добре, гарно!

— А друге діло таке: наші коні хай спочинуть. Цілу ніч їхали, знемоглись, відпочати треба бодай до полудня. Татарин навантажений добичею, лізе, як рак. Його не штура здогонити, хоч би й завтра, не втече!

— Ось і так зробимо — гукали козакп: Спочиньмо, а відтак побачимо.....

Всі пристали на те, що говорив дід. Вони напоїли коней і полягали в траву, декому по пояси...

За той час дід Панас перев'язав рану Павлусеві і ліг відпочити. Павлуся нагодували кашою і він заснув тяжко...

Оден Непорадний остав на сторожи. Поклавсь на могилі з рушницею і закурив люльку...

Сонце підходило висше і стало припікати. На небі не було одної хмарки, а ті, що з рана підносили ся з нічної роши, позабирав вітерець і поніс далеко.

III.

Навкруги царювала тишина. Здавало ся, що тепер від промінїв сонця степова трава з собою розмовляє, бо щось заєдно у ній брєніло, як се буває в літню спеку.

Непорадний, звернений головою в сторону Спасівки, радивався незадовго, як захвилювала трава, а далі побачив Татарина на коні. Татарин їхав поволи та заєдно розглядався за слідами, куди рано переїздив Павлусь. Від того часу потоптана трава поідносила ся, роси не стало і слід позатирав ся. Тому Татарин так поволи проїхав ту просторонь, яку Павлусь минув ще рано.

Непорадний заховав ся в траву, аби його не пізнати, і тільки слїдив за Татарином. Коли він наблизив ся до могили, Непорадний держав вже на поготові рушницю...

Татарин приїхав аж над саму річку і зліз з коня...

»Тепер пора« шепнуло Непорадному в душі, і він став прицілювати ся...